

Sr. Director de "Serra d'Or"

La carta del senyor Jaume Melendres, apareguda al número de desembre de la revista, m'obliga a escriure les ratlles ~~que~~ següents amb l'anim de posar punt final, per la meva banda, a aquesta lamentable qüestió.

El senyor Melendres és lliure de creure el que vulgui respecte als motius pels quals vaig adreçar a "Serra d'Or" la meva replica al seu libel sobre el meu llibre, de la mateixa manera que jo sóc lliure de no creure que ell utilitza contra la seva voluntat la llengua amb l'ús de la qual, segons ell, jo tenia por de contaminar la meva puresa política. Conec molts escriptors i crítics que, en les actuals circumstancies - i en d'altres de pitjors- mai no l'han utilitzada ni l'utilitzen, aquella llengua, en el quefer professional. És evident que si tots ells haguessin oposat la resistència que hi oposa el senyor Melendres a expressar-se en la dita llengua, avui ningú no escriuria en català.

Després el senyor Melendres diu que no té "costum d'entrar en discussió amb les persones que es lliuren a la practica pública de l'insult". Això ~~es~~ ^{seria} deu a que, si el tingués, aqueix costum, constantment discutiria amb ell mateix, car el senyor Melendres s'hi dedica adhuc a nivell professional, a aquesta practica. Insultant era la seva nota sobre el meu llibre, a partir del títol mateix, que feia: Bienvenido al teatro, Mister Arbones; insultant i infamant és, ara, la seva lletra. Mai no m'he dedicat a la practica pública de l'insult -altra feina tinc a caçar papallones-, i tampoc no he insultat el senyor Melendres en cap punt de la meva carta. Vaig dir que havia jugat brut i ho vaig demostrar amb raons, les quals no sols no ha refutat, sinó que les ha corroborades. En subratllar el text de Molas i el meu, el senyor Melendres ha posat en relleu que, tal com vaig reconèixer d'una manera franca, jo n'havia extret fets concrets, fets que qualsevol assagista o historiador que s'hi vulgui referir haura de consignar amb mots similars als de Molas o meus, i no fara cap plagi. Deia a la meva carta que havia omes involuntariament de consignar el títol del llibre d'on havia tret part de les dades sobre Josep Romeu (fet que posava com a exemple) i, evidentment, quedava implícit que també havia extret de la mateixa font part de les que feien referencia a Esteve Albert (malgrat no dir-ho explícitament per raons d'espai i per tal com ja havia reproduït textualment el paragraf del senyor Melendres on "denunciava el plagi"). El senyor Melendres, pero, ignora aquesta explicació i rebla el clau ~~per~~ ^{per} dient que la meva impugnació és fal·laciosa! Més: diu que el "plagi que denunciava" "no té en si mateix massa importancia" i assenyala que en cap cas no el feia extensiu a la resta del llibre. Aleshores, que volia dir quan parlava de "refrito" i de "libro de segunda mano"? Que vol insinuar ara, a la seva carta, quan diu que "és revelador de la forma en que ha estat escrit el llibre"? No és donar-me una falsa imatge? No és jugar brut, això? No ho és també dir, com fa a la seva carta, que en la meva intento de "minimitzar el fet d'haver oblidat, en una historia del teatre català de postguerra publicada el 1973, El retaule del flautista", quan jo no feia tal cosa? I no ho és referir-se al meu llibre com a una ~~història~~ ^{història} historia del teatre català de postguerra, quan només cal fullejar-lo per veure que no ho és?

Pero el senyor Melendres no en té prou amb això. Tot seguit em fa dir al·lo que no he dit, per tal de justificar els insults i els exabruptes amb els quals acaba la carta. En efecte, afirma que jo l'identifico amb els qui "amaguen l'ou de cara a les noves generacions". D'on ho ha tret això? El que dic a la carta és que el senyor Melendres ha atacat el meu llibre mitjançant techniques semblants a les que empen aquells qui ens emmascaren la realitat, pero això no vol dir que l'identifiqui amb ells, sinó, només, que ha fet ús de techniques semblants a les que utilitzen aquells, bé que amb una altra finalitat. Pero és possible que el senyor Melendres tingui cua de palla.

I aleshores, el senyor Jaume Melendres s'autoerigeix en jutge omniscent, en inquisidor infalible i, amb frases lapidaries, en termes absoluts, de primer, condemna el llibre a les flames de l'infern, per dolent; en segon lloc, es dedica a desemmascarar, tot proferint insults i ofenses, l'incompetent autor que s'amaga darrera no sé quines banderes.

Per tal de replicar els dos darrers paragrafs de la carta del senyor Melendres, em caldria rebaixar-me tant com s'ha rebaixat ell, pero això no ho faré, ~~per tal~~ ^{per} com sento molt de respecte pel senyor Director de "Serra d'Or" i pels lectors de la revista, i perque, per molt ~~incompetent~~ ^{aberrant} que em consideri el senyor Melendres, això no priva que tingui

una bona dosi de dignitat.

Us saludo molt afectuosament, agraint-vos la publicació de la carta anterior i també la d'aquesta, i resto vostre i per Catalunya

Jordi Arbones

Leandro N. Alem 195

BERNAL (Buenos Aires)

Rep. Argentina